

Sygn. akt I C 1203/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maria Kruźlak

Protokolant Maja Foremny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 maja 2016 roku w Ś.

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko G. P.

o z a p ł a t ę

I. zasądza od pozwanej G. P. na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 2.126,21 zł (słownie: dwa tysiące sto dwadzieścia sześć złotych dwadzieścia jeden groszy) z odsetkami umownymi w wysokości 16 % w stosunku rocznym, nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, liczonymi od kwoty 2.015,45 zł od dnia 4 lipca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku wysokość odsetek nie może przekraczać odsetek maksymalnych za opóźnienie - do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1455 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. przyznaje adw. Ł. Ś. prowadzącemu Kancelarię Adwokacką w Ś. ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Świdnicy wynagrodzenie za pełnienie funkcji kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej w kwocie 738 zł obejmującej podatek VAT.

Sygn. akt I C 1203/14

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w pozwie z dnia 7 lutego 2014 roku skierowanym przeciwko pozwanej G. P. domagał się zasądzenia kwoty 2.126,21 zł z odsetkami umownymi w wysokości 16% w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 2.015,45 zł od dnia 4 lipca 2013 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu żądania podał, że pozwana zawarła z powodem w dniu 27 listopada 2007 roku umowę o użytkowanie karty kredytowej C.. Pozwana zobowiązana była umową do zapłacenia wierzytelności, które stały się wymagalne z dniem wypowiedzenia umowy. Na dochodzoną kwotę składa się należność główna, skapitalizowane odsetki umowne za okres od 16 marca 2013 roku do 3 lipca 2013 roku w wysokości 110,76 zł. Na potwierdzenie istnienia wierzytelności powód przedłożył wyciąg z ksiąg bankowych.

Pozwaną, nieznaną z miejsca pobytu, reprezentował kurator, który wniósł o oddalenie powództwa. Podniósł zarzut przedawnienia odsetek oraz kwoty 1.173,25 zł ujętej w dokumencie rozliczeniowym z dnia 16 kwietnia 2012 roku, co do której to kwoty powód nie wykazał daty wymagalności. Zarzucił, że powód nie wykazał podstawy określenia opłaty za monity, opłaty za kartę.

W piśmie procesowym powód wyjaśnił, że na należność główną składa się kwota 1.799,77 zł z tytułu dokonanych transakcji za pomocą karty kredytowej, 62,71 zł tytułem odsetek, 152,97 zł tytułem opłat. Podniósł, że bieg

przedawnienia liczy się od 11 maja 2012 roku, kiedy to pozwana była w zwłoce z zapłatą kwoty minimalnej. Do tego bowiem czasu realizowała postanowienia umowy. Powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 roku w sprawie I CSK 243/08.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana G. P. zawarła w dniu 27 listopada 2007 r. z powodem Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kartę kredytową (...). Karta uprawniała do dokonywania transakcji w ramach limitu kredytu na warunkach określonych w umowie oraz Regulaminie (§ 1). Umowa zawarta była na okres ważności karty z możliwością przedłużenia (§ 2). Załącznikiem do umowy był wniosek wskazujący kwotę limitu. Umowa określała zasady korzystania z karty, warunki wypowiedzenia umowy (§14). Powoływała się także (§ 6 ust. 1) na Tabelę Opłat i Prowizji, Tabelę Oprocentowania, obowiązujące w dacie zawarcia umowy z zastrzeżeniem, że opłaty i stopa oprocentowania może ulec zmianie. Ponadto przewidywała opłatę roczną i określała zasady naliczania odsetek od transakcji gotówkowych (§ 6 ust. 2 i 4). Zgodnie z umową klient był zobowiązany do zapłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty, w wysokości wskazanej w wyciągu (§ 4 ust. 2). Opłata za monit listowy wynosiła 25 zł, za monit telefoniczny 35 zł, opłata miesięczna za kartę – 8 zł.

Dowód: umowa o kartę kredytową – k. 26, wniosek o wydanie karty – k. 27, regulaminy kart kredytowych z załącznikami – k. 28 – 31, 134 - 136, 137 - 154

Pozwana korzystała z karty kredytowej z limitem transakcji bezgotówkowych i wypłat gotówkowych wynoszącym 2.000 zł. Na dzień 16 kwietnia 2012 roku jej zadłużenie wynosiło 1.901,34 zł. Uregulowana była minimalna kwota do zapłaty z poprzedniego okresu. Minimalną kwota, jaką miała zapłacić na podstawie wyciągu z dnia 16 kwietnia 2012 roku wynosiła 134,53 zł, a termin jej płatności przypadał na 10 maja 2012 roku.

Dowód: wyciąg z rachunku – k. 32

W dniu 14 maja 2012 roku pozwana dokonała spłaty w kwocie 100 zł, a więc mniejszej niż wymagana kwota minimalna. Pobrano też od niej opłatę za kartę w kwocie 8 zł. W kolejnych miesiącach 2012 roku pozwana dokonywała wpłat w kwocie mniejszej niż minimalna kwota do zapłaty. W lipcu i październiku 2012 roku w ogóle nie wpłaciła żadnej kwoty. W styczniu i lutym 2013 roku uiściła kwoty po 50 zł. Bank naliczał opłaty za monity listowne w kwotach po 25 zł za każdy monit. Na dzień 17 marca 2013 roku saldo zadłużenia pozwanej wynosiło 2.015,45 zł.

Dowód: wyciągi z rachunku karty kredytowej – k. 33 – 43, szczegółowe rozliczenie karty – k. 158 – 159, naliczanie odsetek – k. 159, wyciągi z rachunku karty kredytowej – k. 160 - 225

Pismem z dnia 17 października 2012 roku Bank wypowiedział pozwanej umowę o kartę kredytową C..

Dowód: pismo – k. 157

Wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) / (...) / NZ stwierdza, że pozwana G. P. z tytułu kredytu związanego z korzystaniem z karty kredytowej (...) na dzień 11 lipca 2014 roku winna zapłacić Bankowi (...) w W. S.S. należność główną w kwocie 2.015,45 zł i odsetki umowne o zmiennej stopie (od 19% w stosunku rocznym do 16% w stosunku rocznym) liczone od należności głównej od dnia 16 marca 2013 roku.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych – k. 24

Sąd zważył:

Strony łączyła umowa o wydanie karty kredytowej zawarta w dniu 27 listopada 2007 roku na mocy obowiązujących wówczas przepisów ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2012 r. poz. 1232). Powyższa ustawa została uchylona z dniem 7 października 2013 roku na mocy przepisu art. 38 ustawy z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw.

Zgodnie z umową pozwana mogła korzystać z karty płatniczej w rozumieniu art. 2 pkt 7 powołanej wyżej ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, w świetle którego kartą płatniczą jest karta identyfikująca wydawcę i upoważnionego posiadacza, uprawniająca do wypłaty gotówki lub dokonywania zapłaty, a w przypadku karty wydanej przez bank lub instytucję ustawowo upoważnioną do udzielania kredytu - także do dokonywania wypłaty gotówki lub zapłaty z wykorzystaniem kredytu. Obowiązki stron umowy regulowały przepisy art. 14 i następane cytowanej ustawy. Pozwana naruszyła wynikający z art. 14, a skonkretyzowany w umowie obowiązek spłaty swoich zobowiązań na rachunek Banku, który wydał pozwanej kartę.

Kwota zaległości wykazana i wyliczona przez powoda nie budzi wątpliwości. Na podstawie przedłożonych wyciągów z rachunku karty ustalono, że pozwana regulowała swoje zobowiązania zgodnie z umową do maja 2012 roku. Wtedy zaprzestała regularnego dokonywania wpłat w zakresie minimalnej kwoty do zapłaty, powodując, że z każdym miesiącem kwota ta ulegała zwiększeniu. Dokonane wpłaty w rozmiarze mniejszym niż kwota minimalna tylko w niewielkim zakresie zmniejszały zadłużenie pozwanej. Ostatecznie powód wypowiedział umowę w październiku 2012 roku i w listopadzie 2012 roku wykazał jako kwotę wymagalną sumę 2.134,21 zł.

Zgodnie z art. 6 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat.

Istotny jest termin, z jakim przedawnienie w stosunku do pozwanej rozpoczęło bieg, czyli kiedy roszczenie stało się wymagalne w myśl art. 120 § 1 k.c.

Z treści umowy wynika, że dla spełnienia zobowiązania po stronie pozwanej wystarczające było uiszczanie kwoty minimalnej. Wezwaniem do zapłaty minimalnej kwoty był wyciąg z rachunku karty, w którym ją oznaczono tak co do wysokości jak i terminu płatności. Do czasu naruszenia warunków umowy powód nie mógł domagać się od pozwanej spłaty salda zadłużenia. Tym samym nie można uznać, by roszczenie w zakresie kwoty zadłużenia istniejącego na karcie kredytowej w marcu 2012 roku, to jest kwoty 1.173,25 zł, uległo przedawnieniu przed wytoczeniem powództwa w lutym 2014 roku. Kwota ta była bowiem dopuszczalnym zadłużeniem, zgodnym z warunkami umowy o kartę kredytową. Powód nie wypowiedział wówczas umowy, nie wzywał pozwanej do zapłaty. Podstawy do wypowiedzenia zaistniały dopiero wówczas, gdy pozwana pozostawała w zwłoce z płatnością kwoty minimalnej. Powód dokonał wypowiedzenia w październiku 2012 roku. Wytoczenie powództwa w lutym 2014 roku przerwało bieg przedawnienia (art. 123 § 1 pkt. 1 k.c.)

Sposób wyliczenia należności nie budził wątpliwości, został potwierdzony wyciągami z rachunku i ostatecznie określony w wyciągu z ksiąg bankowych.

Uwzględniając postanowienia umowy oraz przepis art. 359 k.c. uznano, że powód mógł zasadnie domagać się odsetek umownych od zobowiązania.

Tym samym żądanie jako udowodnione tak co do wysokości jak i co do podstawy faktycznej i prawnej uznać należało za zasadne.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku procesu.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o powołane przepisy orzeczono jak w sentencji.